

för Geaternas jutska börd. Detta blir alltså det positiva svaret på frågan om Geaternas nationalitet. Det ansluter sig förträffligt till det föregående negativa, som dock för oss var hufvudsak. Beovulfs Geater äro icke våra Götar, var hvad vi ofvan visade. Nu hafva vi funnit, att de utan allt tvifvel böra sökas på Jutland, att de äro Jutarne.

Att Beovulfs Geater utgjorde allt, hvad som på den tiden kallades Geater, Jutar, på Cimbriska halfön, derom

kunnat få hufvudaccenten fakultativt på första och andra sammansättningsleden (Kock, *Tidskrift för Filologi*, N. R. III, 247 noten). — Intet hindrar nu, att man jämte *Gaütland* uttalat äfven *Gaulánd*, men vid denna senare accentuering utvecklades regelrätt *Gotland* på samma sätt som af nyss anförda *Gautstáver* blef *Gu(t)staf*, under det att *Gaütland* gaf upphof åt *Götland*. — Såsom stöd för uttalet *Gaulánd* kan särskildt anföras, att ännu *Lucidor* (*Helicons Blomster*, Del. 4) accentuerar *Uplánd* [för denna upplysning liksom för det mesta uti denna filologiska utläggning har jag dr Kocks personliga meddelanden att tacka]. Ordet *gautar* ingår äfven som senare sammansättningsled i flere ord. De nord. språken hafva *Vestrgautar* (fsv. *Væstgötar*), **Austgautar* (fsv. *Östgötar*), **(H)reidgautar* [(*H*)reidgotar; — *Hraiphkutar* har Rökstenens inskrift såsom namn på Våmods folk, hvilka voro Östgötar (se Bugge, *Tolkning af runeinskriften etc.* s. 35 f.)], **Eygautar* (*Eygotar*); Beovulfs *Vedergéatas* (*Géatas* = *Gautar*), *Guðgétas*, *Sægeátas* känna vi af det föregående. Då utan tvifvel dessa och dylika komposita fordom, liksom nu, i de nordiska språken kunde hafva hufvudaccenten på första stafvelsen, utvecklades regelrätt senare kompositionsledens *-gautar* till *-gotar*, jfr *brùplauþ* — *brullop*. Äfven i sådana sammansättningar som **(H)reidgautaland* — *(H)redgotaland*, **Eygautaland* — *Eygotaland* var utvecklingen *au* — *o* regelrätt, ty sannolikt har man uttalat på samma sätt som nu t. ex. *Vestman(na)land*, d. v. s. med hufvudaccent på första och biaccent på sista stafvelsen, men med den andra oaccentuerad. Men har man på denna väg fått *Gotland* och såsom senare kompositionsled *-gotar*, är det naturligt att äfven det osammansatta namnet på folket, *Gautar* (*Götar*), genom påverkan af landets namn och af *-gotar* kunde ombildas till *Gotar*. För öfrigt synas de angelsaksiska namnen *Géatas*, d. ä. *Gautar*, och *Gótland*, hvilka samtidigt förekomma, bestyrka detta resonnemang: uti den nordiska dialekt, hvarifrån de lånats, har *au* utvecklats till *o* i landets namn, men detta *o* ännu icke derifrån inträngt i folkets.